

I

Μονό σιδερένιο κρεβάτι, κομοδίνο και καρέκλα.
Αυτά.

Α! και παράθυρο. Και παραθυρόφυλλα και σιδερένια πλεξιά. Και πόρτα. Η δική μου είναι ανοιχτή.
Σε άλλους είναι κλειδωμένη.

Σε άλλους πάλι ανοιχτή.

Απ' το παράθυρο βλέπω έξω.

Τεράστια χωματένια αυλή, με λίγα δένδρα και περισσότερα παγκάκια. Γύρω γύρω την αυλή περιτριγυρίζει πέτρινος ψηλός τοίχος και κάπου ο τοίχος σταματά, γιατί σφηνώνεται ανάμεσα μια μεγάλη καγκελόπορτα. Η δική μου η πόρτα είναι ανοιχτή. Του δωματίου μου η πόρτα.

Το δωμάτιό μου είναι μέσα στο κτίριο. Το κτίριο είναι μέσα στην τεράστια αυλή. Η τεράστια αυλή είναι περιτριγυρισμένη από ψηλό πέτρινο τοίχο. Την πόρτα μου την αφήνουν ανοιχτή, γιατί εγώ δεν κάνω φασαρίες.

Μόνο μερικές φορές σκοτεινιάζει το μυαλό μου, κλαίω και θέλω κάτι ν' αγκαλιάσω, όταν σκοτεινιάζει το μυαλό μου. Αγκαλιάζω το μαξιλάρι μου, όταν είμαι στο δωμάτιο. Αγκαλιάζω ένα δέντρο, όταν είμαι στην αυλή. Όταν σκοτεινιάζει το μυαλό μου κι αγκαλιάζω, δεν ξέρω αν υπάρχω, αν υπάρχουν οι άλλοι, δεν ξέρω αν κινούμαι και τι κάνω, βλέπω και δεν βλέπω. Όταν δε σκοτεινιάζει το μυαλό μου, μ' αρέσει να κάθομαι και να συγκεντρώνω το βλέμμα μου κάπου. Νιώθω μέσα μου μια δύναμη σαν συμπυκνωμένη ενέργεια να με ζεσταίνει. Δε μοιάζει με στάχτη που δεν ξαναγίνεται φωτιά. Η ενέργεια αυτή έχει πάντα την ελπίδα να μεταμορφωθεί, αν φύγει από τη μέση η σκοτεινή πίεση.

Δεν ξέρω πόσων χρονών είμαι.

Μπορεί να είμαι και μικρός, μπορεί και μεγάλος. Στα πόδια μου έχουν πεταχτεί φλέβες.

Κάτω απ' τα μάτια μου σακούλες. Πολλές φορές τα πόδια μου κρυώνουν. Δεν έχω κάλτσες. Κάπου κάπου κάτι ανάβει στο κεφάλι μου και κάτι πάω να θυμηθώ, κάτι πάει ν' ανοίξει κι ύστερα τίποτα. Επιστρέφω εκεί όπου είμαι. Όπως κάποιος, που βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού κι απλώνει το χέρι να κρατηθεί σ' ένα πιάσιμο-κλαδί, δεν προλαβαίνει και βυθίζεται.

Κάθε μέρα, αργά το απόγευμα, όταν ο ήλιος δίνει τη θέση του στη διάθεση της νύχτας, δεν τον

αφήνω να με παρασύρει στην περίσκεψη και τη μελαγχολία. Του επιτίθεμαι άγρια. Λειτουργώ αντίθετα από την ατμόσφαιρα που δημιουργεί η φυγή του. Τανύζονται οι θολές επιθυμίες μου. Ανάμεσά τους ξεχωρίζω μόνο την προσπάθεια της μνήμης μου ν' ανοίξει ένα παράθυρο. Μόνο ένα παράθυρο μικρό. Έστω, με κάγκελα. Μετά ξέρω εγώ. Όμως κρυώνω μόνιμα. Δεν έχω κάλτσες. Σακάκια έχω πολλά. Μου τα δίνουν οι νοσοκόμοι. Τα φέρνουν διάφοροι. Όμως εγώ κρυώνω στα πόδια.

Δεν υποτάσσομαι στη νύστα του ήλιου που δύει. Μόνο αν μου μιλούσε, θα υπέκυπτα στα χρώματα που αφήνει πίσω του. Ναι! Είναι δυνατόν να μου μιλήσει, αλλά όχι εδώ. Πρέπει να είμαι σ' ένα χαμηλό βουνό, καθισμένος σ' έναν καθαρό βράχο και απέναντι να είναι η θάλασσα και κείνος να είναι ο μισός μέσα της βυθισμένος. Κι εγώ να τρέχω προς το βάθος του εαυτού μου, πάνω στο σχοινί της αυτοσυγκέντρωσής μου, όλο και πιο μέσα να τρέχω, αλλά να νιώθω ταυτόχρονα την ανάσα της φύσης ν' απλώνεται απαλά στο δέρμα μου. Τότε ο ήλιος μπορεί να μου μιλήσει. Αλλά όχι αυθαίρετα. Την άδεια της φύσης πρέπει να πάρει και να μου μιλήσει εκ μέρους της. Τότε εγώ θα είμαι ο εκλεκτός κι ο ήλιος θα συνεχίσει να είναι αυτός που είναι.

Πιέζω τη μνήμη μου, για να εντοπίσω τους λόγους που εξαιτίας τους βρέθηκα εδώ μέσα. Είχα γυ-

ναίκα; Της έκανα κακό; Μου έκανε εκείνη; Αντιδρούσα στην επιθετικότητα των άλλων εναντίον μου; Σιωπούσα; Στο περιβάλλον που ζω τώρα επικρατεί απόλυτη γαλήνη. Όμως οι άνθρωποι που περιφέρονται γιατί δεν ακούν τη φασαρία που γίνεται μέσα μου; Κάτι μου λέει πως θα βρω τους λόγους. Είναι άραγε τόσο σημαντικό αυτό; Και βέβαια είναι, αφού οι λόγοι-στοιχεία θα με οδηγήσουν στο να μάθω ποιος είμαι. Κι αν μάθω ποιος είμαι, τι θα γίνει; Τόση φασαρία γίνεται μέσα μου κι όμως μου αφήνουν την πόρτα ανοιχτή. Δηλαδή, δεν την κλειδώνουν. Εγώ όμως την ανοίγω διάπλατα, για να με βλέπουν περνώντας και να διαπιστώνουν πως δεν τους δίνω σημασία. Δεν τους έχω ανάγκη. Έχω χωρίσει αυτόν που είναι μέσα μου σε δύο. Επικοινωνούμε ακούραστα και νιώθω αυτάρκης. Αυτάρκης; Ναι, στην επικοινωνία. Δηλαδή, θα ήθελα να επικοινωνώ και με άλλους, αλλά δεν το τολμώ, ακόμα.

Πάνω από το κρεβάτι μου, στον τοίχο, γράφει με δικά μου γράμματα: «Κάθε Χριστούγεννα μια γραμμή» κι από κάτω χαραγμένες 5 γραμμές. Πέντε χρόνια είμαι εδώ. Άρα είμαι πάνω από πέντε χρονών. Αυτό είναι σίγουρο. Μια μέρα ρώτησα στο γραφείο μια κυρία με άσπρη μπλούζα πόσων χρονών είμαι. Αυτοί τα ξέρουν όλα.

Κι εκείνη: Πήγαινε στο δωμάτιό σου.

Δεν πήγα όμως. Βγήκα έξω στην αυλή. Κάθισα δίπλα στον ευκάλυπτο. Η αίσθηση της αφής πάνω στο λείο κορμό του πέρναγε από τις ρώγες των δακτύλων μου κι έφθανε σαν θυμιάμα μέχρι το κεφάλι μου. Ο ευκάλυπτος, αν και γιγαντώσωμος, μου φαινόταν σαν μωρό. Μ' αρέσει να πηδάει η σκέψη μου από το ένα σημείο στο άλλο. Αυτή η κινητικότητα της σκέψης μου δεν ξέρω αν είναι ζωντάνια, ελευθερία ή διάχυση.

Πάντως μου αρέσει.

Ο κορμός του ευκαλύπτου χαράσσεται εύκολα. Εγώ δε θέλω να τον χαράζω. Μόνο να τον ακουμπάω με τα δάχτυλα. Να του δίνω και να παίρνω τρυφερότητα.

Χτες είχε μεγάλη φασαρία στο διάδρομο όπου είναι το δωμάτιό μου. Φούριες, ομιλίες, βήματα—κάντε πέρα— και τέτοια. Πρόβαλλα στην πόρτα μου κι είδα δυο νοσοκόμους να κουβαλούν σ' ένα φορείο ένα σώμα σκεπασμένο με λευκό σεντόνι. Ο διάδρομος γεμάτος από τρόφιμους κι άλλους νοσοκόμους και γιατρούς και μια γιατρίνα.

Ένας γκριζομάλλης τρόφιμος πετάχτηκε ξαφνικά και τράβηξε το σεντόνι αποκαλύπτοντας το πρόσωπο του σώματος. Ήταν εκείνη η γυναίκα, που τραγουδούσε πάντα χαμηλόφωνα κι έφτιαχνε με τα χέρια της σχήματα στον αέρα. Κατάχλωμο το πρόσωπό της. Το δέρμα της λεπτό, σχεδόν διά-

φανο, τσιτωμένο στα μήλα, στο μέτωπο και στ' άλλα οστά του προσώπου. Η ευγένεια και η απαλότητα ήταν αποτυπωμένες στο πρόσωπό της.

— Πέθανε! Είπε κάποιος.

— Όχι, δεν πέθανε! Δεν πέθανε! Απάντησε ένας τρόφιμος. Έφυγε. Αποφάσισε μόνη της να φύγει. Εγώ την είδα που έβγαινε απ' το κεφάλι της και έφευγε.

Οι νοσοκόμοι κοιτάχθηκαν για λίγο κι ύστερα ο ένας έγνεψε να σπρώξουν το φορείο.

Έφυγαν και, παρ' όλο που έλειψε μόνο ένας άνθρωπος από το ίδρυμα, η μοναξιά μάς τύλιξε σφιχτά όλους. Η οδύνη για την απουσία, που γίνεται μόνιμη, είχε διεισδύσει παντού.